

Julotta

Predikan i Osby kyrka, 25 dec 07

”Jesu födelse”

Luk 2:1-20

Vid den tiden utfärdade kejsar Augustus en förordning om att hela världen skulle skattskrivnas. ²Det var den första skattskrivningen, och den hölls när Quirinius var ståthållare i Syrien. ³Alla gick då för att skattskrivna sig, var och en till sin stad. ⁴Och Josef, som genom sin härkomst hörde till Davids hus, begav sig från Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad Betlehem, ⁵för att skattskrivna sig tillsammans med Maria, sin trolovade, som väntade sitt barn.

⁶Medan de befann sig där var tiden inne för henne att föda, ⁷och hon födde sin son, den förstfödde. Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem inne i härbärgen.

⁸I samma trakt låg några herdar ute och vaktade sin hjord om natten. ⁹Då stod Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de greps av stor förfäran. ¹⁰Men ängeln sade till dem: "Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket. ¹¹I dag har en frälsare fötts åt er i Davids stad, han är Messias, Herren. ¹²Och detta är tecknet för er: ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba." ¹³Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud:

¹⁴"Ära i höjden åt Gud och på jorden fred åt dem han har utvalt."

¹⁵När änglarna hade farit ifrån dem upp till himlen sade herdarna till varandra: "Låt oss gå in till Betlehem och se det som har hänt och som Herren har låtit oss veta." ¹⁶De skyndade i väg och fann Maria och Josef och det nyfödda barnet som låg i krubban. ¹⁷När de hade sett det berättade de vad som hade sagts till dem om detta barn. ¹⁸Alla som hörde det häpnade över vad herdarna sade. ¹⁹Maria tog allt detta till sitt hjärta och begrundade det. ²⁰Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för vad de hade fått höra och se: allt var så som det hade sagts dem.

Stora och genomgripande händelser brukar vi ofta använda för att hänga upp vår tideräkning på. Händelser som påverkar oss alla i varierande grad. "Det där måste ha varit före stormen Gudrun" säger vi kanske ibland. En sådan händelse som hade effekt på oss alla är ju väldigt användbar att relatera till. "Var det före eller efter Gudrun?"

I vår tideräkning så sätter vi ju år noll för Kristi födelse. Hela världshistorien delar vi in i ett före och ett efter, och den centrala punkten är Jesu födelse, då inträffade den viktigaste händelsen i historien. Jesu födelse är navet som allt kretsar kring.

Då kan man ju verkligen undra på vilket sätt som denna händelse hade en sådan genomgripande effekt. Visserligen så är varje barns födelse unik, och hos den familj som fått tillökning så blir det verkligen ett före och ett efter, men det berör ju ändå inte så många fler än den närmaste kretsen. Året för snart 2000 år sedan så var det väl hundratals barn som föddes i Betlehem, men den lilla familjen i stallets före och efter skulle bli ett före och ett efter för oss allihop. Hela den västerländska kulturen hänger upp sin tideräkning på detta barns födelse.

Vad är det då för speciellt med detta barn? Ja, tänk dig att du är strandad på en öde ö, utan möjlighet att ta dig därifrån. Varje dag så spanar du ut över horisonten efter ett fartyg som närmar sig men förgäves. Ditt förråd av mat börjar sina och det ser mer och mer hopplöst ut.

Men så en dag ser du en flaska komma guppande på vågorna. Det sitter en kork i den när du vadar ut för att hämta den så ser du ett skrivet meddelande i den. Du öppnar flaskposten utan att egentligen ha några större förhoppningar att detta skulle kunna hjälpa dig. Men det visar sig vara en hälsning till just dig. Någon som vetat om din belägenhet har sänt dig meddelandet. Och meddelandet är verkligen din räddning, där finns en noggrann beskrivning hur du tillverkar en farkost med material från ön och en färdbeskrivning för hur du ska hitta rätt kurs över havet.

Nu är alltså detta barn Guds flaskpost till oss. Till synes kanske det kan verka lite märkligt att tro att ett nyfött barn gossebarn skulle kunna bli vår räddning, ett sätt att ta sig över meningslöshetens hav till Gud själv. Men Jesusbarnet är Guds sätt att kommunicera med oss, ja han är själva meddelandet. Jesus är beviset på att Gud söker kontakt, han lämnar oss inte åt vårt öde.

I dagens episteltext så talar Hebreerbrevets författare om hur Gud många gånger och på många olika sätt har talat till fäderna genom profeterna. Gud valde ut människor som han gav olika uppdrag, olika budskap till folken. Ibland lyssnade de, ibland inte. Men att de inte lyssnade var aldrig ett skäl för Gud att inte tala till dem. När profeten Hesekiel kallades så fick han reda på att ingen kommer att lyssna till honom, likväl så sänder Gud honom. Gud talar oavsett om någon lyssnar.

Och nu sände han alltså sin egen Son. Jesus är ingen profet med ett budskap, han är själv budskapet. "The media is the message" brukar det heta, mediet är budskapet, och är det någonstans det stämmer så är det med Jesus. Han är Ordet, Guds Ord. Han fanns med vid världens

skapelse, men det är också han som ska ärva allting. Jesus är alltså inte bara centralpunkten i världshistorien, år noll på tidsaxeln, han är också början och slutet.

Man anar hur Gud till varje pris vill få kontakt med mänskligheten. Profeterna fick högst varierande framgång, de flesta ingen alls. Då sände Gud honom som är själva utstrålningen av Guds härlighet. Men han kan inte göra detta okamouflerat, direkt från ovan. Då skulle vi bli slagna av skräck. Tänk bara på hur förfärade herdarna blev av en enda ängel som visade sig för dem.

Gud kan inte närma oss utifrån som en främling, han behöver en insider. Och det är här som Jesus kommer in i bilden. Han är avbilden av Guds väsen, även om det inte syns mycket av det när han ligger i krubban. Vi kan inte se det men vi kan tro det. Herdarna såg och trodde och vi har ännu större anledning att tro än vad de hade. Denna natt har Kristi födelse firats över hela vår jord, från Peterskyrkan i Rom till de mest avlägsna delar i världen. Att vi fortfarande 2000 år efter denna händelse samlas till tillbedjan av detta barns födelse är tecken nog.

Om trettio år när skogen har vuxit upp så är det inte många som minns Gudrun, större avtryck än så satte den inte, trots hennes våldsamma kraft. Det är inte alltid det som ser mest mäktigast ut som sätter de djupaste spåren i historien.

Men Jesusbarnet, i all sin värnlöshet och svaghet, hans betydelse har snarare tilltagit genom seklerna. Det som började med ett litet barn i en obetydlig stad har spritt sig över hela vår jord. Och hans födelse kommer vi att fortsätta fira i generation efter generation till dess han kommer åter för att ärva allt.